

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

708

Hely

Idő

"1921"

Személy

Hel

Szerző: *Diószeghy Miklós*

Cím: *A hadifoglyok értékes ajándékokat hoztak a Nemzeti*

Forrás: *Új Nemzedék Múzeumnak*

Bp.
(Hely)

1921.9.3
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A hadifoglyok értékes ajándékokat hoztak a Nemzeti Múzeumnak

Ázsiai virágyűjtemény a muzeumban — Csökkent látogatók száma — Az Új Nemzedék tudósítójától.

Ünnepnap délelőtt mentünk el a Nemzeti Múzeumba, amikor iskolásgyermekek lepik el a hatalmas termeket, melyekben sűrűn sorakoznak egymás mellett a rég letűnt idők emlékei. Mert nem igen járnak felnőttek a muzeumba. Többnyire csak gyermekkorunkban nézegetjük meg a sok drága tárgyat, s azután sok-sok éven át feljűk se nézünk. Idős fejjel csak akkor, ha gyermekeinket viszuszik el. Pedig kár közönyösen elhaladni mellette, mert folyton fejlődik, gyarapodik a muzeum, a betévedt látogatónak újabb, meg újabb látnivalót nyújt.

Székelly Sándor
székelly Simon

Bementünk Fejérpataky László igazgatóhoz, ki a muzeumról lelkes szeretettel a következőket mondotta:

— A Nemzeti Múzeum annyira gyarapodott az utóbbi években, hogy a meglevő helyiségek már szűkek, alig tudjuk elhelyezni a különböző helyekről összegyűjtött tárgyakat, emlékeket. Persze, most nem lehet helyiséget kapni, bár ígérnek, hogy egyik osztályunk számára megkapjuk valamelyik fővárosi iskolát.

— Talán a muzeum az egyetlen intézményünk mely nem szenvedte meg a háborút s az utána következő éveket. A néprajzi osztály felett beázott a tető, ez volt a legnagyobb kárunk, egyszer pedig a román megszállás alatt voltak nehéz napjaink.

Majd kis dobozokat szed le a poleról, melyekből különféle furcsa holmik kerülnek elő. Csupa megáztatott melegség a hangja, amikor mondja:

— Lássá, a mi derék hadifoglyaink, kik állat sorban sínylődtek messze Ázsiában, nem feledkeztek

meg a muzeumról. Ezek a hányatott életű, nyomorgó emberek összeszedték Ázsiában sok értékes régiséget, ritkaságot és viszontagságos, kalandos utjukban megőrizték, tartogatták, hazahozták nekünk önzetlenül, minden ellenszolgáltatás nélkül.

— *Vladivosztok környékéről hazahoztak például egy virágyűjteményt, melyben olyan ázsiai virágok, növények vannak, melyeket idáig nem is ismertünk. Megbecsülhetetlen ritkaság ez Magyarországon és igazán megható, hogy erre gondoltak ott messze idegenben a mi fiaink. Sokszor menekülniök kellett, kergették, hajtották őket és mégis mindentféle felfánggal őrizték a tárgyakat, melyek között sok érdekes motívumú munka is van.*

Aztán pénzeket mutatog Fejérpataky igazgató. Roszországi pénzeket, melyeknek annyi a variációja,

hogy lehetetlen eligazodni rajtuk. A legérdekesebbek a magyar hadifoglytáborok papírpénzei, ezeken még magyar felirat is van.

Elbuesuzunk az igazgatótól és bejárjuk a termeket.

Régi fegyverek, dárdák, köemlékek között öreg, rokkant őrmesterek ülnek, a boszniai okkupáció katonái: *Schultz Sándor, Székelly Simon és Raáb Pál.*

Furcsa, régi egyenruhájukban szótlanul ülnek, olyan mozdulatlanul, mint azok az emlékek, melyeket őriznek. Ők is a múlt emlékeihez tartoznak, ez a három öreg katona, kiket csodálkozó, tágranyított szemmel bámul a folyosókon nyüzsgő gyermekcsereg.

Székelly Simon mondja: — Már nem járnak olyan sokan muzeumba, mint azelőtt. Nincs vidéki látogató. Drága a vasut, meg hát elvesztettük a vidék nagyrészét, kieső lett az ország. Máskor Szent Istvánkor mi volt itt...

Raáb és Schultz agglegények. Az Üllői-uti kásernyában laknak, hol rendes katonaszoldot kapnak.

Kis, hajlathátú, zöld ferencjóska kabátú öreg ur csoszog a széles, kopott kőcsozákon. Fehér, ősz körszakállával olyan, mint egy régi Kossuth Lajos.

— A tanár ur — szól az egyik ór.

A tanár ur nyugalomban van régen. Valamikor latin tanított, meg magyar történelmet. Most egész nap a muzeumban sétálgat és lassan, elmélyedve sorra nézi az összes tárgyakat. Minden nap eljön, ha nyitva van a muzeum és újból kezdi, soha nem unja meg.

Az örök már megszokták. Talán furcsának is tartanák, ha egyszer elmaradna. Az mondják, vidékről való, Erdélyből, s nem szeret beszélni, zárkózott, magános ember. Kevés öröme lehet a jelenben, hát visszamenekült a multba. A multba, amelyet megszépítenek az emlékek, ezekből pedig bőven van a muzeumban.

Fiatalt embert is láttam. A ballába muláb volt, a mellén nagy ezüst vitézségi érem. A török világból való rozsdás fegyvereket bámulta, a furcsa szabályakat, kopjákat, pajzsokat, ezeket nézte, alig akart elmenni, úgy állt ott, mint valami szobor. Két termet is bejártam közben, még mindig ott állott a fegyverek előtt.

Vajjon miket forgathatott a fejében ez a rokkant magyar?

Diószeghy Miklós.